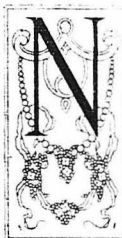

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ή υπέσχεσαι δύο φίλων. 'Ο άσπερας βαβαλλάρης και τὸ μαῦρο μαϊτάτο του. Ήνα περίεργο όνειρο τοῦ Πετράρχη. 'Ο άββάς, πού πέθανε στή Γασκάνη. 'Ο πεθαμένος βίαιος πού πήγε ν' άποχαιρετήσῃ τὸν άνεψιό του ! Ήνα δράμα τοῦ Μονμορανού στήν πολιορκία τοῦ Πριβά. 'Ο βασιλεὺς τῆς Πολωνίας πού άναγγέλλει ὁ ίδιος τὸν θάνατό του ! 'Ο στρατιωμένος στρατιώτης. 'Ο τεραχμμένος ύπνις ἐνὶ στρατιωτικῷ ποταῷ. Ήεχθρὸνεται και οί πεθαμένοι ... κτλ. κτλ.

Α ύπόχουον φαντάσματα, άραγε ; ...
Νά μιὰ θάνητος στήν όποία εἶνε άδύνατον νά δοθῇ μιὰ θετική άπάντησις.
Συγγραφείς παλαιοί και νεοί, άξιόπιστοι και άξιόλογοι έγραψαν γιά όπτασιές και γιά μυστηριώδεις έμφανίσεις, έπιστήμονες έρευνήσαν σχετικώς, σοφοί και θεολόγοι εἶπανε τῆ γνῶμη τους, ιστορικοί γέμισαν βιβλία με σπέψεις και με κρίσεις, με τὸ μυστήριο αὐτὸ τοῦ υπερέρσαν έμεινε μυστήριο ! ...

'Ο Βαρνάιος στὸ «Περὶ όπτασιῶν» σύγγραμμά του, άναφέρει ὅτι δύο σοφοί τῆς έποχῆς του, ὁ Μαρσίλιος Φικίνος και ὁ Μιχαήλ Μετατάς, εἶχανε μεγάλη φίλια άναμεταξύ τους. Μελετοῦσαν μαζί, φιλοσοφοῦσαν άπάντα στὸ πρόβλημα τοῦ θανάτου και τῆς μελλούσης ζωῆς και σὲ τέλος συμφωνήσαν ὅποιος άπό τους δύο πέθανε πρώτος, νά έμφανισθῇ μετὰ θάνατόν σέ κείνον πού θά ζῶσεν και νά τοῦ άποκαλύψῃ τὸ μεγάλο τοῦ θανάτου μυστικόν.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Ήνα πρωί, καθῶς ὁ Μερκάτος καθότανε στὸ σπουδαστήριό του και μελετοῦσε, άκουσε τὸν καλπασμὸ ἐνὸς άλλόγου νά σταματῇ μπροστὰ στήν πόρτα του.

Παρίεργος σηκώθηκε νά ἰδῆ ποὺ εἶνε. Άκούει τότε τῆ φωνῆ τοῦ φίλου του Μαρσίλλιου, πού τοῦ έλεγε :

«Μιχαήλ, Μιχαήλ, ὅλα ὅσα λέγαμ εἶνε ἀλήθεια !»

Σταφασμένος τότε ὁ φιλόσοφος έτρεξε στὸ παράθυρό και εἶδε τὸν Φικνίνο, νά τρέχῃ σάν άστραπή άπάντα σ' ἕνα άσπρο αἶολο, ντυμένον με κάτασπρα φορεμάτα.

Δέν ήξευρε τί νά πῆ, όταν σὲ λίγες μέρες έμαθε ὅτι ὁ φίλος του άπέθανε τὴν ἡμέρα άκριβῶς πού τὸν εἶδε τόσο περίεργα και τὸν άκουσε νά τοῦ φωνάζη και νά τοῦ μισοποηῇ ὅσα περὶ θανάτου ήθελαν νά μάθουν όταν ζῶσαν...

***

'Ο περίφημος ποιητῆς Πετράρχη, σέ μιὰ άπό τις έπιστολές του στὸν έπίσκοπο Ἰωάννη Άνδρέα, τοῦ διηγεῖται ὅτι εἶδε μιὰ νύχτα γιά τοῦ παρουσιάζεται σάν ὄπιοιο του ὁ φίλος του Κολόνας, ὁ ὅποιος άπό πολὺν καιρὸ εἶχε πάει στήν έπισκοπή του, στήν Γασκάνη.

'Ο Πετράρχης όνειρουμένος πάντοτε— εἶδε με μεγάλη χαρὰ τὸν φίλο του και θέλησε νά τὸν κρατήσῃ σὲ ὅπια του κάμποσες μέρες, άλλὰ άκείνος τοῦ άπήνησε :

— Όχι, ὄχι, έτελείωσε ! Άπό τώρα και σὲ ἕξῃ, δέν θέλω νά σέ έχω σύντροφο.

Όταν τοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Πετράρχης τὸν κούταξε καλύτερα και τὸν εἶδε ὄχι και έξηνηκνυμένο, σάν νά ήταν πεθαμένος. Τόσο πολὺ δὲ φοβήθηκε πού έγύβαλε μιὰ φωνῆ δυνατῆ και ζύπνησε.

Τὴν άλλη μέρα έγραψε τῷ όνειρ (του αὐτοῦ γιά ὀνά μνησι και εἰδοποίησης και ὄλους τους φίλους του. Δέν πέθαναν δὲ εἰποσι πάντε μέρες και έφθασεν ἡ εἰδησις ὅτι ὁ έπίσκοπος Κολόνας πέθανε στήν έπισκοπή του, στήν Γασκάνια.

***

Στήν τελευταία πολιορκία τοῦ Πριβά ήταν και ὁ στρατιώτης Μονμορανού, μαζί με τὸν θειο του τὸ μαρκησιο Δε - Πόρν.

Μιά νύχτα, ἐνῶ ὁ Μονμορανού κωμότανε, ζύπνησε έσφρικνὰ και εἶδε άπέναντί του τὸν θειο του, νά τὸν άποχαιρετῇ λυπημένως και νά έχη σὲ μέτωπο ἕνα κωνί κατακατωμένο.

'Ο Μονμορανού άπλωσε τὸ χέρι του γιά νά τὸν χαιρετήσῃ, άλλὰ δέν συνάντησε πού τὸ κενόν ! 'Ο θειος του ὅμως έξοκολούθησε νά τοῦ μιλήτ :

— Θυμάσαι, τοῦ εἶπε, μιὰ μέρα πού μιλοῦσαμε γιά τὸν θάνατο και τὸν άποχωρισμὸ τῆς

ψυχῆς άπ' τὸ σῆμα ; 'Οριστικῶς τότε και συμφωνήσαμε νά έξοκρίθωσμε τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου. Στρανήσαμε τότε νά παρουσιαστῇ ὁ ένας σάν άλλο μετὰ θάνατόν και νά τὸν άποχαιρετήσῃ. Πέθανε πρώτος, άνεψιό μου και νάμα, ήθελ νά σε ἰδῆ γιά τελευταία φορὰ ! ... Τώρα φεύγω... Χαίρε ! ...

'Ο Μονμορανού πήδησε τρομαχμένος άπό τὸ κρεβάτι του κ' έστειλε άμέσως στρατιωτῆ σὲ σκηνῆ τὸν μαρκησιο, πού ήτανε στήν άλλη άκρη τοῦ στρατοπέδου, γιά νά ἰδῆ τί γίνεται ὁ θειος του.

Σὲ μιῶ ήρᾳ ὁ άγγελιοφόρος γέμισε κ' άνεκοίνωσε στὸν Μονμορανού ὅτι ὁ θειος του πρὸ ὀλίγης ήρας εἶχε έσφυχθεῖ ! Μιὰ σφιζα τὸν βήηκε στο κεφάλι και τὸν σκότασε ! ...

***

Στὰ 1728 ὁ Πρώσος στρατάρχης φόν - Γροίμκφ όπεσετῆ άπό τὸν βασιλεα του στήν βασιλεα τῆς Πολωνίας Φρειδερίκο Αδ' γουστο για νά τὸν κρατησῇ ἐξ ὀνόματός του. 'Ο Γροίμκφ πήγῃ πρὸς τοῦτο στήν πλά Γρόσσον, κεντὰ στήν ποταμὸ 'Οδερ, σκεπτήσε τὸν Πολωνὸ Βασιλεα και τοῦ διαβίβωσε τούς χαιρετισμοὺς τοῦ Έστερμέλον κυρίου του.

Μετὰ τὴν άναχώρησι ὅμως τοῦ Πολωνοῦ Μονάρχου, ὁ στρατάρχης ταυμάσθηκε νά μείνη στὸ Γρόσσον, γιατί άδιαθέτησε.

Μιά ἡμέρα κεντὰ τὸ δειλινὸ, ὁ Γροίμκφ άκουσε ἕναν ἠρότο μέσα στήν κάμασή του. Παρίεργος έκρίναξε νά ἰδῆ ποὺς εἶνε, άλλὰ άπάντησι δέν τοῦ δινότανε.

Άνοιξε τότε τὰ παραπέτασματα τοῦ κρεββατιοῦ του και μέσα στὸ σμάμας τοῦ θαλάμου, τοῦ ὀποίου τὰ παράθυρα ήσαν κλειστά, εἶδε τὸν Βασιλεα τῆς Πολωνίας, ὁ ὅποιος τοῦ εἶπε με καθορῆ και έντονη φωνῆ :

— Φίλταε Γροίμκφ, αὐτῆ τῆς σκηνῆς πεθαίνω στή Βαρσοβία ! ...

Άμα εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ τὸ φάντασμα έξηφανίσθη.

Άμέσως ὁ στρατάρχης έστειλε τὸν γραμματέα του στὸ Βερολίνο γιά νά άνοικωνῇ τὸ συμβῆν στὸν πρῶτον τῆς Αδ'στρας κόμητα Φόν Σάκκενδορφ.

'Ο γραμματεὺς έπαβαλλήκευσε και έσκασε δύο αἰολοα ὡς πού νά φτάσῃ στὸ Βερολίνο.

'Ο Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας πληροφωρθεὶς τὸ παράδοξο συμβῆν, έπίστευσε άμέσως ὅτι πράγματι άπέθανε ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ὅπως τὸ ήδειεν ἡ όπτασις, και έκνοικοποίησε σὲ ὄλους τὸν θανάτό του !

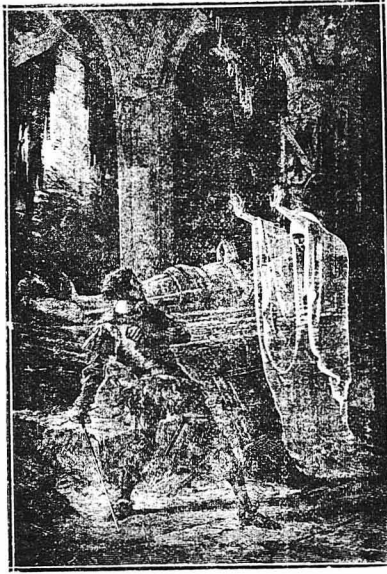
Οἱ έπίσημοι φρικνὰ έγέλασαν, με τὴν έκασισια τοῦ Βασιλέως. Σὲ τρεῖς ὅμως ἡμέρες ήλθεν κ' έπίσημος ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου τοῦ Πολωνοῦ Μονάρχου και τότε, ὁ μόνος πού δέν έπαπλάγη, ήταν ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας.

***

Κατὰ τὴν έκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος στήν Ἰσπανία, ὁ άββάς τοῦ Σεντ'αμαντος βρέθηκε κάθε βροδο, ἐνῶ κοιμότανε κεντὰ σέ μιὰ μεγάλη πέτρα ὄρη, ἕναν άνθρωπο ὄχι, μισογυμνωμένο και κατασκονιγμένο νά παρουσιάζεται και νά τοῦ λέη Γαλλικὰ :

— Κοιμήσου λίγο παρασέρω, γιατί με πιέζεις ! ...

'Ο άββάς, στὰ λόγια αὐτὰ κεντιότανε άπάντα, άλλὰ δέν έβλεπε κανένα. Εἶπε τότε τί τοῦ συνέβαινε στους άεμισατικὸς και άποφασισαν νά βάλουν νά κοιμηθῇ στὸ ἴδιο μέρος ἕναν έπιλοχιο. Καί σ' αὐτὸν ὅμως παρουσιάστηκε ἡ περιεργή όπτασις και τὸν παρεκάλισε νά κοιμηθῇ παρασέρω. Τότε κεντ ὄλοι παραδέχθησαν ὅτι πρόκειται γιά ὀπερυσμὸ φαινόμενο. Καί τὸ μυστήριο έξηγήθηκε σὲ λίγες μέρες. Έσκαφαν σὲ ὄμορος έπινο κ' βρήκαν τὸ σκελετὸ ἐνὸς Γαλλιο στρατιώτου τὸν ὀποιο, καθῶς φαίνεται, οἱ Ἰσπανοί άντράτοι εἶχαν δολοφονήσει και εἶχαν χάσει ἕπει πρὸ καιροῦ.

Έμφανίσις φαντάματος ! ...

(Παλαιά χιλιογραφία)

